

Arrest

nr. 261 141 van 27 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2021 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2017 dient de verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, samen met zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 juli 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 230 114 van 12 december 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker en zijn echtgenote.

Op 11 september 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van een Unieburger, met name zijn schoonzus H.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Deze aanvraag werd afgewezen met de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 17 december 2019.

De verzoeker dient op 17 april 2020 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Op 12 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing wordt op 18 december 2020 door de Raad verworpen bij het arrest met nr. 246 454.

Op 2 oktober 2020 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van zijn Nederlandse schoonzus H.C.

Op 5 januari 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 257 311 van 28 juni 2021.

Op 4 februari 2021 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit nogmaals in functie van zijn Nederlandse schoonzus H.C.

Op 11 mei 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze vierde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 261 140 van 27 september 2021 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze akte had ingediend.

Op 11 mei 2021 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 19 mei 2021 ter kennis wordt gebracht. Zij luidt als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: G. (...)

Voornaam: V. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...).1976

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag van 11.09.2019 werd op 17.12.2019 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te geweest zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. De tweede aanvraag, ingediend op 17.04.2020, werd op 12.08.2020 deze weigeringsbeslissing werd op 18.12.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende betrokkene op 02.10.2020 in functie van dezelfde schoonzus een derde aanvraag in, welke op 05.01.2020 opnieuw werd in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werd afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene alweer geen bewijs voorlegde ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 04.02.2021 diende betrokkene als een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 10.02.2020 (bijlage 13qq) en van 12.08.2020 (bijlage 20) die hem aangetekend schrijven werden toegestuurd. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van het bevel van 12.08.2020 werd op 18.12.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Betrokkenes twee oudste kinderen zijn reeds meerderjarig en het jongste kind is nog geen 11 jaar oud. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een verstorend effect zou hebben op zijn kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg houdt dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *iuncto* de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"2.1.1. Het inreisverbod is onwettig - recht op internationale bescherming – toepassing op de feitsituatie in casu

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk; een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.].De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit een simpele lezing van art. 74/11, §3 blijkt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod aan de derdelander wordt betekend.

Uit het administratief dossier en de toegevoegde bestreden beslissing in bijlage blijkt immers dat het inreisverbod pas op 19/05/2021 aan verzoeker door de ambtenaar van de burgerlijke stand (sectie vreemdelingenzaken) ter kennis werd gebracht en aldus datzelfde dag betekend.

Het inreisverbod trad bijgevolg in werking vanaf tenminste 19/05/2021.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijke dat aan verzoeker zijn echtgenote Mevr. A. A. (...), Nationaliteit: Armenië Geboortedatum: (...)/1984 Geboorteplaats: A. (...) (Unie d. Socialist. Sovjetrep.), Identificatienummer in het Rijksregister :xxx thans samen verblijvende te: (...) en aan verzoeker zijn kinderen geen inreisverbod werd uitgevaardigd.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepaling van art. 8 van het EVRM.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinsleven en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.1.1. Het inreisverbod op basis van artikel 74/11 § 1, tweede alinea, 1° en 2° Verblijfwet niet (afdoende) gemotiveerd - toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing hoofdzakelijk naar de procedurele antecedenten van verzoeker en verwijst expliciet naar de gevoerde procedures gezinshereniging en naar de bevelen om het grondgebied te verlaten, dewelke aan verzoeker werd betekend op 10/02/2020 en 12/08/2020.

Het inreisverbod is derhalve gebaseerd op artikel 74/11 § 1, tweede alinea, 1° en 2° Verblijfwet.

Verzoeker heeft vermoedelijk een BGV met een termijn van 0 dagen ontvangen, doch dient verzoeker op te merken dat dit BGV werd opgenomen in de Bijlage 20, dewelke parallel aan verzoeker werd betekend.

Verzoeker wenst op te merken dat er geen afdoende motivering te vinden is aangaande artikel 74/11 § 1, tweede alinea, 1° en 2° Verblijfwet.

Er is geen enkele motivering in het inreisverbod aantrefbaar aangaande o.a. risico op onderduiken, het niet respecteren van een preventieve maatregel, een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, beëindiging of intrekking van het verblijf in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 4, 5°, artikel 74/20 of artikel 74/21 Vw (fraude, gebruik van valse documenten of informatie) of een op basis van artikel 57/6, §3, lid 1, 5° Vw niet-ontvankelijk verklaarde asielaanvraag of een op basis van artikel 57/6/1, §2 Vw kennelijk ongegrond beschouwd asielaanvraag....

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.1.2. Het inreisverbod is onwettig - uitwijzingsbevelen impliciet ingetrokken - toepassing op de feitsituatie in casu

Uit het AD blijkt immers dat verzoeker een gezinshereniging met een Unieburger indiende. Er werd een bijlage 19ter afgeleverd en tevens een attest van immatriculatie zulks na een positieve politionele woonstcontrole.

Verzoeker stelt enkel vast dat verwerende partij uitsluitend verwijst naar de gevoerde procedures in het Rijk - dewelke zij subjectief als een misbruik catalogiseert - en zij verwijst specifiek naar één BGV (ter kennis gebracht aan verzoeker) om haar beslissing te schragen en naar de Bijlage 13quinquies in het kader van de afgesloten asielprocedure van verzoeker.

Er dient te worden opgemerkt dat telkens wanneer een derdelander in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, de voorgaande uitwijzingsbevelen impliciet ingetrokken worden.

Dat vertellen ons de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de Raad van State (RvS). Deze rechtspraak trekt de navolgende conclusie voor inreisverboden:

- als een uitwijzingsbevel impliciet ingetrokken werd, kan Dienst Vreemdelingenzaken zich niet meer baseren op de niet-uitvoering van dat uitwijzingsbevel om een inreisverbod af te geven (RvV nr. 143.395 van 16 april 2015 en RvS nr. 233.201 van 10 december 2015).

- als een uitwijzingsbevel dat impliciet ingetrokken werd gepaard ging met een inreisverbod, wordt ook dit inreisverbod impliciet ingetrokken (RvS nr. 229.575 van 16 december 2014).

Volgens de RvV en de RvS houdt de afgifte van een attest van immatriculatie een machtiging in tot een tijdelijk en precair verblijf.

Het standpunt van verwerende partij dat verzoekers een misbruik zouden hebben gemaakt van de procedure en dat zij "nagenoeg" dezelfde stukken hebben neergelegd raakt kant noch wal. Welk de

finaliteit van de vreemdelingenwetgeving zou zijn, wordt bovendien niet nader gespecificeerd in de bestreden beslissing, evenmin de andere wegen om een verblijfsrecht te bekomen?

Uit het AD blijkt immers dat verzoeker een nieuwe procedure ex art. 47/1, 2° vrw. instelde op basis van nieuwe stukken.

Er werd een Bijlage 19ter en attest van immatriculatie afgeleverd aan verzoeker. Niets stond verwerende partij in de weg om de aanvraag bij gebreke aan "nagenoeg" nieuwe stukken niet in overweging te nemen.

Verwerende partij heeft besloten om de aanvraag van verzoeker ten gronde te behandelen en zodoende de aanvraag finaal af te wijzen met een Bijlage 20.

De stelling van verwerende partij is een a posteriori motivering dewelke absoluut geen ingang kan vinden.

Er dient te worden geconstateerd dat het uitwijzingsbevel dd. 10/02/2020 en 12/08/2020 niet meer bestonden na de inbezitstelling van de AI en derhalve kan verwerende partij zich niet meer op geldige wijze hierop baseren om thans een inreisverbod af te geven aan verzoeker. In het verlengde hiervan is het ook merkwaardig dat verwerende partij geen inreisverbod jegens de gezinsleden van verzoeker heeft uitgevaardigd, wijl zij identiek dezelfde procedures hebben gevolgd als verzoeker zelve.

Conclusie: verwerende partij kan geen inreisverbod baseren op een eerder afgeleverd BGV of Bijlage 13QQ, dat impliciet ingetrokken werd. Als het inreisverbod gekoppeld is aan een BGV dat impliciet ingetrokken wordt, wordt het inreisverbod zelf ook impliciet ingetrokken aangezien het een accessorium is van het bevel en dit bevel thans de juridische grondslag vormt voor de huidige inreisverbod.

2.1.1. Het inreisverbod is onwettig - specifieke omstandigheden van elk geval - toepassing op de feitsituatie in casu

Art. 74/11 vrw. stelt het volgende:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er weze opgemerkt dat verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod oplegt van drie jaar om reden dat er:

- voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegekend aan verzoeker;
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd;

Er wordt in concreto een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker tot heden materieel en financieel afhankelijk is zijn/haar (schoon)zuster en broer (F kaart), dewelke toch duidt op de duur en de stabiele aard van de banden tussen dit gezin. Er is onstuitbaar een materiële en financiële afhankelijk vanwege zijn/haar Nederlandse schoonzuster. Verzoeker heeft geen enkele bron van inkomen, evenals zijn overige gezinsleden en zij worden integraal financieel onderhouden door de Nederlandse schoonzuster en broer, die in het bezit is van een F kaart.

Dit blijkt immers uit de talloze objectieve stukken zoals toegevoegd aan het AD.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van

inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds"

Het kan ter zake niet ernstig betwist worden dat verzoeker al reeds een geruime tijd een relatie beleeft met zijn EU familielid en hij toont daadwerkelijk aan dat hij een duurzame relatie tot op heden heeft beleefd met haar.

Verzoeker heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met haar, zoals onstuitbaar blijkt uit de naar voren gebrachte stukken.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst, evenmin roerende en/of onroerende goederen in Armenië.

De kinderen lopen alhier voltijds naar school en zulks aangevat en voortgezet vanuit legaal verblijf.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). "

2.1.1. Het inreisverbod is onwettig - het risico op onderduiken - toepassing op de feitsituatie in casu

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

De aanbevelingen van de Europese Commissie stelt in zijn Terugkeerhandboek om uit te gaan van een combinatie van verschillende criteria.

De aanwezigheid van één (of meerdere) bovengenoemde criteria mag niet automatisch leiden tot het besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Automatisch besluiten tot risico op onderduiken op basis van bijvoorbeeld onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet vermeden worden.

Zoals supra beschreven is er totaal geen enkele motivering te vinden in de bestreden beslissing aangaande een risico op onderduiken.

Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in overweging genomen worden zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie, wat zoals supra uiteengezet niet gebeurde.

Evenmin blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijdering maatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen aangezien verzoeker onmiddellijk een nieuwe aanvraag heeft ingesteld en derhalve nooit op een illegale wijze in het Rijk heeft verbleven.

Er weze nogmaals opgemerkt dat de minderjarige kinderen alhier vanuit legaal verblijf naar school zijn begonnen te lopen tot op heden. Verzoekers wonen nog steeds op hun wettelijke adres te (...). Dit blijkt immers uit de diverse politionele woonstcontroles.

Ook heeft verzoeker zich diverse keren zich spontaan aangeboden op de gesprekken met DVZ - Sensibilisation/Follow-up/Return (B) - Families.

Dit gegeven kan niet worden betwist door verwerende partij.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw. "

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet

op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM."

3.2.1. De verzoeker voert de schending van het legaliteitsbeginsel aan, maar laat na om deze met concrete gegevens toe te lichten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij het legaliteitsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.2. In de aanhef van het enig middel maakt de verzoeker onder meer gewag van een schending van de materiële motiveringsplicht. In zijn uiteenzettingen van dit middel geeft de verzoeker tevens aan dat de verweerder *"grovelijk onzorgvuldig"* is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat de verzoeker tevens de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

3.2.3. De verzoeker betoogt in een eerste middelonderdeel dat uit een simpele lezing van artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het inreisverbod in werking treedt op de dag waarop het inreisverbod wordt betekend, hetgeen in zijn geval op 19 mei 2021 gebeurde. De verzoeker voert aan dat zijn echtgenote en zijn kinderen geen inreisverbod werd betekend zodat zijn gezinsleven wordt geschonden.

In casu dient te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft van drie jaar dat werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Het betreft een inreisverbod met Europese dimensie, dat aan de verzoeker gedurende drie jaar het verblijf op en de toegang tot het grondgebied van de Schengenlidstaten verbiedt.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat *“Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”* (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.”* (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 41).

Aldus dient te worden aangenomen dat de geldingstermijn van het thans bestreden inreisverbod van drie jaar slechts ingaat vanaf de datum dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, en niet reeds op de datum van kennisgeving.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat met het gezinsleven van de verzoeker rekening werd gehouden:

“Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Betrokkenes twee oudste kinderen zijn reeds meerderjarig en het jongste kind is nog geen 11 jaar oud. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een verstorend effect zou hebben op zijn kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg houdt dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.”

De verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote en hun kinderen niet over een verblijfsrecht in België beschikken en zij ook een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. De verzoeker kan aldus samen met zijn echtgenote en hun kinderen het Schengengrondgebied verlaten. Het valt niet in te zien hoe het loutere gegeven dat aan zijn echtgenote en hun kinderen geen inreisverbod werd opgelegd en het hen aldus niet wordt verboden om gedurende een periode van drie jaar het Schengengrondgebied opnieuw binnen te komen en er te verblijven (indien aan de inreis- en verblijfsvoorwaarden is voldaan), op zich reeds tot een verbreking van de gezinseenheid kan leiden. Indien verzoekers echtgenote en kinderen, na het gemeenschappelijke vertrek van het gezin, zonder de verzoeker zouden terugkeren omdat dit hen niet verboden is, dan is dit slechts hun eigen keuze.

3.2.4. In een tweede middelonderdeel voert de verzoeker aan dat het bestreden inreisverbod steunt op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet, maar dit niet afdoende werd gemotiveerd. De verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing geen enkel motief kan worden teruggevonden over het risico op onderduiken, het niet respecteren van een preventieve maatregel, een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, het beëindigen of intrekken van het verblijf, een niet-ontvankelijk verklaarde asielaanvraag of een asielaanvraag die als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. Deze kritiek betreft niet de materiële motiveringsplicht maar de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, en wordt dan ook in het licht van deze laatste onderzocht.

Zoals de verzoeker zelf aangeeft, wordt het thans bestreden inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° én 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *“de mogelijkheid”* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of dat *“(b)etrokkene (...) geen gevolg (heeft) gegeven meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 10.02.2020 (bijlage 13qq) en van 12.08.2020 (bijlage 20) die hem aangetekend schrijven werden toegestuurd.”*

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de gemachtigde er dan ook niet toe gehouden om te motiveren waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan.

Aangezien het eveneens buiten elke betwisting staat dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) tevens reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Aldus zijn er reeds twee afdoende en op zichzelf reeds schragende motieven in de bestreden akte opgenomen. De verzoeker kan geen verdere motivering verwachten omtrent het *“risico op onderduiken, het niet respecteren van een preventieve maatregel, een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, beëindiging of intrekking van het verblijf in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 4, 5°, artikel 74/20 of artikel 74/21 Vw (fraude, gebruik van valse documenten of informatie) of een op basis van artikel 57/6, §3, lid 1, 5° Vw niet-ontvankelijk verklaarde asielaanvraag of een op basis van artikel 57/6/1, §2 Vw kennelijk ongegrond beschouwd asielaanvraag....”*.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden. De gemachtigde moet dus enkel motiveren waarom en op welke wettelijke basis een inreisverbod wordt opgelegd, en het is niet vereist dat voor elk schragend motief nog eens de motieven van deze motieven wordt weergegeven.

Een schending van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht (of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet) blijkt niet.

3.2.5. In een derde middelonderdeel betoogt de verzoeker dat, telkens wanneer hij een attest van immatriculatie heeft ontvangen, de voorgaande uitwijzingsbevelen als impliciet ingetrokken moeten worden beschouwd. De verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad uit 2015 en van de Raad van State uit 2014.

Deze rechtspraak van de Raad en van de Raad van State dateert echter van voor de invoering van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Deze rechtspraak is, nog los van het gebrek aan precedentwerking, om die reden niet meer relevant.

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Hieruit blijkt dat de afgifte van een bijlage 19ter in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging er slechts toe leidt dat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten dat eerder werd afgegeven, tijdelijk wordt opgeschort en dat deze beslissing hierdoor niet uit het rechtsverkeer verdwijnt. Verzoekers betoog omtrent de impliciete intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten door de erop volgende afgifte van een attest van immatriculatie, mist feitelijke en juridische grondslag.

In dit verband wordt er tevens op gewezen dat de Raad bij arrest met nummer 246 454 van 18 december 2020 het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend tegen de beslissing van 12 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verworpen. Tegen de beslissing van 10 februari 2020 waarbij de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) nam, werd nooit een beroep ingediend zodat ook deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

De verzoeker brengt vervolgens een kritiek naar voor omtrent de vaststelling dat hij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt. Hij stelt dat het standpunt van de gemachtigde dat hij misbruik zou hebben gemaakt van de procedure en hij “*nagenoeg*” dezelfde stukken zou hebben neergelegd, kant noch wal raakt. In de bestreden beslissing kan echter niet worden gelezen dat het de verzoeker wordt verweten dat hij “*nagenoeg*” dezelfde stukken zou hebben neergelegd.

De verzoeker hekelt daarnaast dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet wat de finaliteit van de Vreemdelingenwetgeving zou zijn en evenmin wat de andere wegen zijn om een verblijfsrecht te bekomen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens duidelijk waarom de gemachtigde meent dat er sprake is van misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Dat de Vreemdelingenwet en het bijhorende koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien in een procedure om een aanvraag in te dienen met het oog op een verblijfsrecht als “*ander familielid*” van een burger van de Unie, betekent op zich nog niet dat het *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat de verzoeker deze procedure heeft misbruikt. De verzoeker betwist niet en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij viermaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon indiende. De eerste aanvraag werden bovendien door de stad Antwerpen geweigerd omdat de verzoeker binnen de daartoe voorziene termijn van drie maanden geen enkel bewijs van het ten laste zijn van of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon (cf. artikel 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet) had voorgelegd. Nadat de tweede aanvraag wel inhoudelijk onderzocht werd en werd afgewezen met een beslissing van 12 augustus 2020, diende de verzoeker een derde aanvraag in waarbij hij opnieuw naliet om binnen de daartoe voorziene termijn van drie maanden een bewijs over te maken van het ten laste zijn van of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, zodat er door de stad Antwerpen wederom een bijlage 20 werd getroffen. Daarna diende de verzoeker een vierde aanvraag in. Nu de verzoeker meerdere aanvragen heeft ingediend zonder enig bewijsstuk bij te brengen om zijn verblijfsaanspraken aannemelijk te maken, komt het niet kennelijk onredelijk voor om te oordelen dat hij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt.

In deze omstandigheden gaat het bijgevolg geenszins alle redelijkheid te buiten om de handelswijze van de verzoeker als een misbruik van de procedure, zoals voorzien in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, te beschouwen en dit mede aan te wenden om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, wanneer daarnaast ook wordt vastgesteld dat de verzoeker de mogelijkheid voor vrijwillig vertrek, waarover hij werd geïnformeerd, naast zich neer heeft gelegd, er geen sprake is van een aangetoonde medische problematiek, dat de gezinsleden van de verzoeker net als hij illegaal in het Rijk verblijven, zij geen verblijfsrecht hebben en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen waardoor de verzoeker niet van zijn gezinsleden wordt gescheiden en het hoger belang van het kind niet wordt geschaad en dat de verzoeker een volwassene persoon is die kan worden geacht om verder zijn leven op te bouwen in het land van oorsprong zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

3.2.6. In een vierde middelonderdeel betoogt de verzoeker dat in weerwil van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. De verzoeker benadrukt dat hij op heden materieel en financieel afhankelijk is van zijn schoonzus en zijn broer. Dit wijst volgens de verzoeker op de duur en de stabiele aard van de banden tussen hen. De verzoeker benadrukt dat hij en zijn gezinsleden integraal worden onderhouden door deze familieleden en hij verwijst naar de stukken uit het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze specifieke omstandigheid eigen aan het geval van de verzoeker wel degelijk in rekening heeft gebracht. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag van 11.09.2019 werd op 17.12.2019 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te geweest zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. De tweede aanvraag, ingediend op 17.04.2020, werd op 12.08.2020 deze weigeringsbeslissing werd op 18.12.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende betrokkene op 02.10.2020 in functie van dezelfde schoonzus een derde aanvraag in, welke op 05.01.2020 opnieuw werd in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werd afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene alweer geen bewijs voorlegde ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 04.02.2021 diende betrokkene als een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

En:

“Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

De gemachtigde bracht in rekening dat de verzoeker vier aanvragen gezinshereniging die de verzoeker in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet in functie van zijn Nederlandse schoonzus heeft ingediend. De verzoeker betwist niet dat alle vier de aanvragen werden geweigerd. Bij arrest met nummer 261 140 van 27 september 2021 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring, ingediend tegen de meest recente weigeringsbeslissing, dit is de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten (bijlage 20) van 11 mei 2021, verworpen. In deze beslissing had de gemachtigde vastgesteld dat: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”* Aldus blijkt dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoeker genoemde specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Bovendien kunnen verzoekers blote affirmaties omtrent het ten laste zijn van zijn schoonzus en broer, terwijl de hieromtrent ingediende verblijfsaanvragen reeds definitief werden afgewezen, de bestreden beslissing sowieso niet vitiëren.

3.2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf een concrete belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoeker verwijst naar zijn familieleden met de referentiepersoon.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn."

De verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waarmee hij kan weerleggen dat hij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en zijn schoonzus en dat nergens uit blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn.

Daarnaast heeft de verzoeker vier aanvragen gezinshereniging in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet in functie van zijn Nederlandse schoonzus ingediend, die alle werden geweigerd. Bij

arrest met nummer 261 140 van 27 september 2021 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring van de meest recent getroffen weigeringsbeslissing.

In het kader van zijn verzoekschrift brengt de verzoeker geen stukken of elementen bij die zouden kunnen wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn broer en schoonzus.

De verzoeker toont geen gezins- of familieleden met zijn schoonzus en broer aan, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker benadrukt dat hij in zijn land van herkomst geen gezins- en/of familieleden heeft. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat ook aan zijn echtgenote en hun kinderen een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat zij samen het Schengengrondgebied kunnen verlaten.

De verzoeker betoogt dat hij geen roerende en onroerende goederen in Armenië bezit. De Raad ziet niet in hoe dit verband houdt met de bestreden beslissing die de verzoeker enkel verbiedt om het Schengengrondgebied, gedurende drie jaar na zijn vertrek, terug binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing heeft geen gevolgen voor verzoekers vermogenssituatie in zijn land van herkomst.

De verzoeker voert aan dat zijn kinderen hier voltijds naar school gaan, hetgeen werd aangevat en voortgezet vanuit legaal verblijf.

De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij, zijn echtgenote en hun kinderen nooit werden gemachtigd tot een verblijf voor langer dan drie maanden. De verzoeker werd na het indienen van een verzoek om internationale bescherming en aanvragen gezinshereniging in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Een attest van immatriculatie kan niet worden gelijkgesteld met een toelating of machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Het gaat slechts om een situatie van precair verblijf. De verzoeker en zijn gezinsleden konden er dan ook niet op vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

In de bestreden beslissing werden verzoekers gezinsbelangen en de belangen van zijn kinderen bovendien wel degelijk in rekening genomen. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. (...) Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Betrokkenes twee oudste kinderen zijn reeds meerderjarig en het jongste kind is nog geen 11 jaar oud. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een verstorend effect zou hebben op zijn kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg houdt dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen”.

De verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven naar voor waaruit zou kunnen blijken dat zijn kinderen in hun land van herkomst geen onderwijs zouden kunnen genieten en ook de bewering dat er in het land van herkomst geen familie meer is, wordt niet feitelijk ondersteund. Met dergelijke loutere beweringen en door eenvoudigweg te poneren dat het voor de verzoeker onmogelijk is om in het land van herkomst nog een gezins- of familieleden verder te zetten, toont de verzoeker niet aan dat zijn door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten zijn geschonden. Evenmin toont de verzoeker enige onzorgvuldigheid of onevenredigheid in de hierboven geciteerde belangenafweging aan.

3.2.8. In een vijfde middelonderdeel hekelt de verzoeker nogmaals dat er in de bestreden beslissing geen motivering kan worden teruggevonden over het risico op onderduiken. Er kan worden verwezen

naar wat hoger onder punt 3.2.4. werd uiteengezet. In de mate dat de verzoeker zich met zijn kritiek richt tegen de beslissing van de gemachtigde van 11 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten, wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest met nummer 261 140 van 27 september 2021 het beroep tot nietigverklaring, ingediend tegen deze beslissing, heeft verworpen.

De verzoeker betoogt dat hij niet de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of deze maatregel door zijn eigen toedoen onmogelijk heeft gemaakt, aangezien hij onmiddellijk een nieuwe aanvraag heeft ingesteld en nooit op illegale wijze in het Rijk heeft verbleven. Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker niet betwist dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven (aan) meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 10.02.2020 (bijlage 13qq) en van 12.08.2020 (bijlage 20) die hem aangetekend schrijven werden toegestuurd.”* De verzoeker betwist evenmin dat hij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarnaast mist verzoekers betoog ook feitelijke grondslag. De termijn voor vrijwillig vertrek, die de verzoeker werd toegekend in de bijlage 13quinquies van 10 februari 2020, was al overschreden toen hij op 17 april 2020 een tweede aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse schoonzus indiende. Op 12 augustus 2020 werd de verzoeker opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen. Deze beslissing werd per aangetekend schrijven aan de verzoeker betekend. Wanneer de verzoeker vervolgens op 2 oktober 2020 een derde aanvraag gezinshereniging indiende, was de termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek nogmaals reeds ruim overschreden. De verzoeker kan derhalve niet vertrekken vanuit de premisse als zou hij nooit illegaal in het Rijk hebben verbleven.

Waar de verzoeker ten slotte nog verwijst naar rechtspraak van de Raad en benadrukt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval, wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. De verzoeker toont in het vijfde middelonderdeel verder ook niet aan met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE